

Poštovani partizani i sudionici narodnooslobodilačkog pokreta, poštovani antifašisti, dozvolite mi da u ime rodnog mjesta hrvatskog antifašističkog pokreta, u ime Grada Siska i u vaše ime pozdravim naše drage i uvažene goste:

Matiju Posavca, izaslanika predsjednice Republike Hrvatske
Marka Šimića, izaslanika predsjednika Sabora Republike Hrvatske
Dražena Bošnjakovića, izaslanika predsjednika Vlade
Nj. E. Vladimira Zavazala, veleposlanika Češke Republike i predstavnika diplomatskog zbora

i našeg predsjednika Ivu Josipovića,

posebnu zahvalu ove godine želim uputiti članovima Saveza antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske koji su gotovo jedini zaslužni da na današnji dan, koji je od 1991. godine državni praznik, postoji proslava i obilježava se povijesni događaj koji je barem te davne 1991. netko smatrao važnim i vrijednim obilježavanja. On je to i danas, možda više nego ikada, usprkos i unatoč minoriziranju od službenih tijela Republike Hrvatske, čiji trenutni čelnici očigledno smatraju da im nije na listi prioriteta. Zahvaljujući trudu i predanosti članova Saveza antifašističkih boraca i antifašista, državna proslava ipak još uvijek postoji i vjerujem da će uvijek postojati, da ćemo dolaskom u ovu šumu, barem na taj jedan dan u godini, odati priznanje i sačuvati slavu hrabrim i nepokolebljivim mladićima i djevojkama koji su se davne 1941. uputili u šumu, u avanturu koja je za polovicu od njih značila i kraj životnog puta.

Iako se njihova žrtva iz naše današnje perspektive čini nezamislivo odvažna i ludo hrabra oni tada nisu sumnjali u nju jer su znali da se bore za pravednu stvar, za stvar za koju vrijedi uložiti i vlastiti život. Spremno su prihvatili žrtvovati se jer su vjerovali da će njihova borba i njihova smrt za pravednu ideju, ideju jednakosti i ideju gradnje pravednog svijeta, svakako pravednijeg od onog u kojem su oni živjeli i umrli, nadživiti njih i nadživiti njihove krvnike.

Zbog svega toga me je danas sram zbog svih onih koji govore da se današnjom proslavom bespotrebno vraćamo u prošlost, kao što me je sram jer nisam mogla spriječiti da se na samom ulasku u ovu šumu podigne obilježje koje ne služi apsolutno ničemu drugome osim da pljune na njih i njihovu žrtvu i njihov život. Stravične aveti prošlosti, koje su oni uspjeli zatomiti 1945. godine probudile su se iz sna kako bi se narugale slavnoj borbi partizana antifašista i kako bi falsificirali i krivotvorili povijest. A onaj tko zaboravi svoju povijest osuđen je da ju ponovi!

Na ulazu u šumu Brezovica, mjesto koje predstavlja simbol ustanka protiv fašizma u Hrvatskoj i Europi, postavljen je kamen koji se ruga žrtvama. Ruga se svima onima koji su se suprotstavili fašizmu 1941. godine, a ruga se i svima onima koji se i danas bore protiv promicanja fašističkih vrijednosti u modernom hrvatskom

društvu. Na njemu je novcem Katoličke crkve ispisana krivotvorina o izmišljenih i nepostojećih „5.000 žrtava Brezovačke šume“ ne zato što autori tog uratka ne znaju da je to laž već zato da se heroje antifašizma unizi i ponizi pred mjestom na kojem se slavi njihova žrtva za današnju modernu Hrvatsku koju volimo smatrati dijelom europske antifašističke obitelji.

Nije problem samo u činjenici da su se aveti prošlosti pokušali narugati herojima već je problem, odnosno srž problema, da su to uradili uz asistenciju Crkve i države. Bez Crkve i države, ali samo države kojoj je na čelu HDZ, to ne bi bilo moguće. U uređenoj državi bi simpatizerima ustaških zločinaca policija odmah pružila višemjesečno gostoprimstvo u pritvorskim prostorijama, kao što to i čini Republika Austrija i hvala im na tome. U državi koju vodi HDZ, međutim, Sabor daje pokroviteljstvo nad tim istim skupom na kojem profesionalna austrijska policija, s ciljem očuvanja ustavnog poretka, opravdano uhićuje fašiste i naciste, a u Hrvatskoj državna tvrtka poklanja imovinu Republike Hrvatske za postavljanje falsifikata koji ima jedinu svrhu rugati se istini.

Žalosti me što sam bila nemoćna da to spriječim i nadam se da će mi antifašisti to ipak oprostiti jer se nisam predala. Neću više o njima jer se mi, hrvatski antifašisti, moramo fokusirati na sebe. Mi antifašisti se moramo nastaviti boriti jer predaja u partizanima nije dolazila u obzir. Moramo ideje dobra za koje su oni bili spremni i umrijeti nastaviti širiti u društvu bez obzira na to koliko su snage mraka jake i napreduju. Ako smo desetkovani ili čak prepolovljeni po nekadašnjem broju nemamo se pravo predati.

„Oni nadiru sve jačim snagama i sve upornije. Mi smo izgubili dvije trećine svoga ljudstva, ali računajte na nas kao da smo u punom sastavu!“

Smrt fašizmu, sloboda narodu!